

Arrest

nr. 292 032 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 05 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse origine te zijn afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 12 januari 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu zij niet aantoonbaar te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg

is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend en op 10 februari 2020 er internationale bescherming gekregen heeft. De documenten toegevoegd aan het administratief dossier vermelden duidelijk Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 (“Eurodac Search Result” van 24 mei 2022). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij over internationale bescherming beschikt in Griekenland. De combinatie van de vermelding “M” onder “Mark status” en de code die aanvangt met “GR” wijst erop dat verzoekende partij een internationale beschermingsstatus heeft in Griekenland. Dit wordt tevens bevestigd in de Eurdac Marked Hit van 25 mei 2022. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart (NPO, p. 6, 7). Zij blijft immers in gebreke om haar Griekse verblijfsvergunning aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Er ligt bijgevolg niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Griekenland heeft verlaten, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat de verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

6. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelde. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins zinnens was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Verzoekende partij heeft immers ongeveer vier en een halve maand na de toekenning van de internationale bescherming Griekenland verlaten. De commissaris-generaal merkte in dat verband terecht op dat verzoekende partij klaarblijkelijk niet de intentie had om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen en er haar rechten te doen gelden.

Verzoekende partij is een jongeman van drieëntwintig jaar oud. Zij wijst weliswaar op haar psychologische problemen en brengt hiervan ook een attest van de psychologe C.L. van 24 november 2022. Dit attest, voor wat zijn inhoud betreft, is gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partij, met name dat zij verschillende psychische klachten ervaart in haar dagdagelijks leven. In dit document wordt verder aangegeven dat er een traject rond tewerkstelling en vrije tijd wordt opgestart om de jongeren, waaronder verzoekende partij, met psychische klachten (stress, piekeren, woede uitbarstingen) te begeleiden.

Verzoekende partij neemt eveneens medicatie (slaappillen). In dat verband merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning aangezien zij over een Griekse verblijfsvergunning beschikt. Dergelijke verblijfsvergunning laat ieder vluchteling in Griekenland toe over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te beschikken waardoor ze gezondheidszorg en medicijnen kunnen krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. Verzoekende partij verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in Griekenland over ziekenfonds beschikte (NPO, p. 5). Bij een terugkeer naar Griekenland kan zij aldus hierop aanspraak maken gelet op haar beschermingsstatuut aldaar. Uit de bijgebrachte documenten blijkt in ieder geval niet dat in Griekenland psychologische en medische opvolging onmogelijk is voor verzoekende partij.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonbaar. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Op basis van de verklaringen van verzoekende partij kan geenszins worden vastgesteld dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om huisvesting of een tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. De Raad merkt nog op dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verzoekende partij kan derhalve, gelet op haar handelen of veeleer nalaten om te handelen in de EU-lidstaat die haar internationale bescherming toekende en gelet op haar spoedige vertrek aldaar nadat ze er bescherming verkreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden en ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden.

Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of haar nationaliteit. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten gaat verzoekende partij eraan voorbij dat deze situatie niet op haar van toepassing is daar het niet vaststaat dat de geldigheid van haar Griekse verblijfskaart verstreken zou zijn. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om elementen aan te brengen waaruit blijkt dat haar Griekse verblijfsvergunning thans verstreken zou zijn.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij het slachtoffer werd van intimidatie door de politie, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij niet staakt met enige begin van

bewijs. Ook de stelling van verzoekende partij dat zij geen effectieve rechtsbescherming kende in Griekenland kan niet overtuigen aangezien uit niets blijkt dat verzoekende partij beroep zou gedaan hebben op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten om zijn persoonlijke problemen aan te kaarten. Immers op vraag van protection officer of zij behalve lichte problemen, zoals ruzie met jongemannen in het kamp, nog andere problemen heeft meegemaakt in Griekenland verklaarde zij uitdrukkelijk “neen” (NPO, p. 7).

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont zij aan dat er sprake is van een praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

7. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. De middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter (Kvz) nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat de rechten in Griekenland enkel op papier bestaan, een menselijk bestaan is onmogelijk. Ze heeft veel moeite gedaan en verwijst naar haar pleidooien dienaangaande in de zaken heden op de rol met nrs 1, 2 en 4. Het neergelegde medisch attest wijst op haar kwetsbare profiel, hiermee is onvoldoende rekening gehouden door het CGVS.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bij die aan de grond in de beschikking van 25 april 2023 afbreuk doen.

5.1. In die beschikking werd reeds en wordt terdege rekening gehouden met de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie, op basis waarvan wordt vastgesteld en erkend dat de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair is. Uit die beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat de situatie er van die aard is dat elke statushouder in of bij terugkeer naar Griekenland zich in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Uit voormelde uiteenzetting ter terechtzitting blijkt dat waar de verzoekende partij slechts poneert dat de rechten in Griekenland enkel op papier bestaan en een menselijk bestaan onmogelijk is, zij een algemeen betoog voert zonder te specificeren of het verband met de gronden van voormelde beschikking te duiden. Door ter terechtzitting aan te geven dat zij veel moeite heeft gedaan, toont de verzoekende partij ook thans niet *in concreto* aan dat zij de nodige inspanningen heeft gedaan om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, noch dat zij de middelen die het recht en haar status in Griekenland haar bieden afdoende heeft benut, laat staan uitgeput, noch dat zij bij terugkeer terecht zou komen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

Een algemene verwijzing naar (informatie over) de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volstaat dan ook niet, zoals in de beschikking reeds werd opgemerkt, om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om individuele elementen aan te halen die maken dat in haar persoonlijk geval haar situatie in Griekenland er één was van of bij terugkeer naar Griekenland een situatie van materiële deprivatie dreigt. In dit verband moet, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waar eerder al naar werd verwezen, rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

In de beschikking van 25 april 2023 wordt uitgebreid ingegaan op verzoekende partij haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat het neergelegde medisch attest wijst op haar kwetsbaar profiel en hiermee naar haar mening onvoldoende rekening werd gehouden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit voormelde beschikking een omstandige motivering over (de inhoud van) het neergelegde attest waarna het besluit luidt dat uit de bijgebrachte documenten in ieder geval niet blijkt dat in Griekenland psychologische en medische opvolging onmogelijk is voor de verzoekende partij. De redenen die leidden tot dit besluit worden uitvoerig uiteengezet. De verzoekende partij geeft ter terechtzitting slechts aan een andere mening te zijn toegedaan door te stellen dat het neergelegde medisch attest wijst op haar kwetsbaar profiel, maar gaat wederom op geen enkele wijze in op de concrete gronden van voormelde beschikking. Het uiten van de algemene kritiek dat met het neergelegde medisch attest onvoldoende rekening is gehouden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan evenmin volstaan. Zij brengt deze opnieuw slechts algemeen geformuleerde kritiek evenmin op enige wijze in verband met de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij specificeert om welke reden deze niet staande zouden kunnen blijven.

5.2. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij algemene kritiek uit, verwijst naar andere zaken, elementen herhaalt en aangeeft het niet eens te zijn. Zij blijft echter in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. M. RYCKASEYS,
Dhr. P. SHONIA,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

M. RYCKASEYS